

Εξ όσων ητύχησα ή εδυστύχησα να γνωρίσω είμαι, πιστεύω, ο μόνος άνθρωπος όστις, αν τον ωνόμαζον ζώνον, δεν θα εθεώρει τούτο ως προσβολήν. Όσον συναναστρέφομαι τα ζώα, τόσο μάλλον πείθομαι, ότι δεν υπάρχει μεμαξύ αυτών και των ανθρώπων καμμία διαφορά, ως ηθέλησαν παραδοξολόγοι τινές να ισχυρισθώσιν, αλλά μόνον ότι τα πράγματα, κατά τα οποία διαφέρομεν από τα ζώα, δεν αποδεικνύουν όλα την ανθρωπίνην υπεροχήν. Το κυρίως διακρίνον αυτά από ημάς είναι ότι παρέλαβον από τους ανθρώπους όσα έχουσιν ούτοι καλά, και απέφυγαν να μιμηθώσι τα άχρηστα, τα επιβλαβή και τα γελοία. Ουδέποτε έγεινε λόγος μεμαξύ αυτών περί επισκέψεων του νέου έτους, ούτε περί καπνίσματος, ούτε περί φόρου επί του καπνού ή οιουδήποτε άλλου· δεν χαρτοπαικτούσι, δεν πίνουσι παρά νερόν ή γάλα όταν είναι μικρά· δεν συντηρούν στρατούς, αγνοούν τι θα ειπή πατρίς και ιδιοκτησία, και εκ τούτου ούτε δίκας εγείρουσιν ούτε κινούσι πολέμους, αλλά μόνον μονομαχίας περί πραγμάτων τα οποία ενδιαφέρουσιν αυτά αμέσως και προσωπικώς, περί της νομής λ.χ. πολυχλόου τινός λειμώνος ή της ευνοίας ωραίας τινός ομοφύλου των, γάτας, σκύλας, λειάινης, φοράδας ή ελαφίνας.

Και αυτούς τους οικογενειακούς δεσμούς περιώρισαν εις μόνους τους αναγκαίους και τους μη οχληρούς. Έχουσι μεν πατέρα και μητέρα, ούτε θείους όμως ούτε εξαδέλφους ούτε εγγόνους, και το κυριώτερον ούτε πενθερούς ούτε πενθεράς. Ζώντα κατά το ευαγγελικόν παράγγελμα με ό, τι στείλη εις αυτά η πρόνοια του Θεού, δεν υπόκεινται εις την υποχρέωσιν να συντάξωσι διαθήκην και αγνοούσιν ότι υπάρχουσιν εις τον κόσμον συμβολαιογράφοι, όπως και δήμιοι, δικαστήρια, ιατροί, ειρκταί, στρατώνες, νοσοκομεία, πτωχοκομεία και οικονομικά μαγειρεία. Ταύτα λέγων ουδόλως εννοώ ν' αμφισβητήσω των πραγμάτων τούτων την χρησιμότητα και την ανάγκην, αλλά να είπω ότι δύσκολον είναι να μακαρίσωμεν τον άνθρωπον δι' όσα κατέστησεν αναγκαία η κακή ποιότης του σώματος και της ψυχής του, ή να θεωρήσωμεν ως μικρόν πλεονέκτημα των ζώων το να δύνανται να τρώγουν χωρίς μαγειρούς, να ενδύωνται χωρίς ράπτας, να νυμφεύωνται χωρίς παπάν, να γεννώνται άνευ της βοθηείας μαμμής και ν' αποθνήσκουν άνευ της συμπράξεως του ιατρού ή του δημίου.

Εμμανουήλ Ροΐδης

Άπαντα 5,218 εξ.

Ο Εμμανουήλ Ροΐδης (28 Ιουλίου 1836 – 7 Ιανουαρίου 1904) υπήρξε σημαντικός Έλληνας λογοτέχνης. Θεωρείται ένας από τους πιο πνευματώδεις συγγραφείς που παρουσιάστηκαν στα ελληνικά γράμματα, ενώ το έργο του συγκροτείται από πολλά διαφορετικά είδη, όπως μυθιστορήματα, διηγήματα, κριτικές μελέτες, κείμενα πολιτικού περιεχομένου, μεταφράσεις και χρονογραφήματα.

Βιογραφία

Ο Εμμανουήλ Ροΐδης γεννήθηκε στις 28 Ιουλίου 1836 στην Ερμούπολη της Σύρου από εύπορους και αριστοκρατικής καταγωγής (εκ Χίου) γονείς, τον Δημήτριο Ροΐδη και Κορνηλία το γένος Ροδοκανάκη. Το 1841 η οικογένειά του μετακόμισε στην Ιταλία λόγω του διορισμού του πατέρα του σε μεγάλο εμπορικό οίκο της εποχής, με έδρα την Γένοβα, και αργότερα της υπηρεσίας του ως Γενικού Προξένου της Ελλάδας. Σε ηλικία δεκατριών ετών, και ενώ οι γονείς του είχαν εγκατασταθεί στο Ιάσιο, ο Ροΐδης επέστρεψε στην Ερμούπολη, όπου σπουδάζει εσωτερικός στο φημισμένο ελληνοαμερικανικό λύκειο Χ. Ευαγγελίδη. Συμμαθητής του ήταν ο λόγιος, συγγραφέας και έμπορος Δημήτριος Βικέλας και μαζί εξέδιδαν μια εβδομαδιαία χειρόγραφη εφημερίδα υπό τον τίτλο Μέλισσα.

Το 1855 αποφοιτώντας εγκαταστάθηκε στο Βερολίνο για θεραπεία για το πρόβλημα της βαρηκοΐας που είχε εμφανιστεί από τα μαθητικά του χρόνια και συνέχισε να τον ταλαιπωρεί σε όλη τη ζωή του. Παράλληλα παρακολούθησε μαθήματα φιλολογίας και φιλοσοφίας. Μετά ένα χρόνο και εξ αιτίας της επιδείνωσης της υγείας του πήγε στο Ιάσιο και το 1857 στην Βραΐλα, όπου ανέλαβε την αλληλογραφία του εμπορικού οίκου του θείου του, Δημητρίου Ροδοκανάκη. Τότε ασχολήθηκε κρυφά με τη μετάφραση του Οδοιπορικού του Σατωβριάνδου, ο θείος του όμως το αντιλήφθηκε και τον παρότρυνε να την δημοσιεύσει. Την πλήρη μετάφραση εξέδωσε το 1860, έναν χρόνο αφού είχε εγκατασταθεί στην Αθήνα μαζί με την οικογένειά του. Την επόμενη χρονιά ακολούθησε τους γονείς του στην Αίγυπτο, για θεραπεία της μητέρας του, όμως μετά τον αιφνίδιο θάνατο του πατέρα του το 1862 επέστρεψε με την μητέρα του και εγκαταστάθηκε μόνιμα στην Αθήνα, αποφασισμένος να μην ακολουθήσει τις εμπορικές δραστηριότητες που του είχε αφήσει ο πατέρας του αλλά να αφοσιωθεί στην ενασχόληση με τα γράμματα.

Το 1866 ολοκλήρωσε την συγγραφή του μυθιστορήματος Πάπισσα Ιωάννα, έργο μέσα από το οποίο σατιρίζει τον κλήρο της Δυτικής Εκκλησίας την περίοδο του Μεσαίωνα. Το βιβλίο αφορίστηκε από την Ιερά Σύνοδο (αφορισμός που άρθηκε αργότερα) αλλά με τις συνεχείς πέντε εκδόσεις του κατάφερε να καταξιώσει διεθνώς τον Ροΐδη (ως διάσημο ή μάλλον διαβόητο - κατά σημείωση του Αρίστου Καμπάνη), ο οποίος τα επόμενα χρόνια συνεργάστηκε με γαλλόφωνες εφημερίδες ενώ το 1870 έγινε και διευθυντής της εφημερίδας Grece (Γκρες).

Το 1873 απώλεσε σχεδόν όλη του την περιουσία που είχε επενδύσει σε μετοχές της Εταιρίας Λαυρίου και της Πιστωτικής.

Τον Ιανουάριο του 1875 και για 18 μήνες εξέδιδε με τον Θέμο Άννινο το εβδομαδιαίο περιοδικό, χιουμοριστικό στην αρχή, σατιρικό κατόπιν, Ασμοδαίος μέσα από τις σελίδες του οποίου είχε τη δυνατότητα να σχολιάζει την δημόσια και πολιτική ζωή της Ελλάδας καθώς και να συμμετέχει ενεργά σε αυτήν. Υπέγραφε με τα ψευδώνυμα «Θεοτούμπης», «Σκνίπας» και πολλά άλλα παρόμοια, τα περισσότερα μιας μόνο χρήσεως, αφού τα ψευδώνυμα αυτά φαίνεται πως ήταν συνήθως αναγραμματισμοί φράσεων που τόνιζαν κάτι που είχε αναφερθεί στο αντίστοιχο άρθρο.[1] Καυτηρίαζε τη κομματική συναλλαγή της εποχής του, υποστηρίζοντας όμως την πολιτική του Χαρίλαου Τρικούπη.

Το 1877 άρχισε η διαμάχη του με τον Άγγελο Βλάχο, με αφορμή ένα κριτικό του κείμενο με τίτλο «Περί Συγχρόνου Ελληνικής Ποιήσεως», στο οποίο στρεφόταν κατά του ακραίου ρομαντισμού και της πραγμάτωσής του στο έργο της Α' Αθηναϊκής Σχολής και των ποιητικών διαγωνισμών του Πανεπιστημίου Αθηνών. Το 1878 διορίστηκε έφορος στην Εθνική Βιβλιοθήκη, στην οποία εργαζόταν κατά την διάρκεια των κυβερνήσεων Τρικούπη, ενώ απολυόταν από τις κυβερνήσεις Δηλιγιάννη. Παράλληλα, εμφανιζόταν ως υπέρμαχος

Ο Εμμανουήλ Ροΐδης για τα ζώ α...

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator

Παρασκευή, 02 Δεκέμβριος 2011 14:02 - Τελευταία Ενημέρωση Παρασκευή, 02 Δεκέμβριος 2011 14:59

της δημοτικής με μια σειρά από γλωσσικές μελέτες αν και ο ίδιος έγραφε τα κείμενά του στην καθαρεύουσα. Το 1885 είχε ένα σοβαρό ατύχημα όταν τον χτύπησε μια άμαξα με αποτέλεσμα να σπάσει το σαγόνι του και να μην μπορεί να μιλήσει για μήνες. Το 1890 έχασε την ακοή του οριστικά.

Την περίοδο 1890-1900 δημοσίευσε το μεγαλύτερο μέρος του καθαρά αφηγηματικού του έργου, που περιλαμβάνει αρκετά διηγήματα. Μέχρι το τέλος της ζωής του συνεργαζόταν με πολλά λογοτεχνικά περιοδικά και εφημερίδες της εποχής στα οποία δημοσίευε διηγήματα και κριτικά άρθρα.

Πέθανε στην Αθήνα, στις 7 Ιανουαρίου 1904.

Βικιπαίδεια, η ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια που γράφουμε συμμετοχικά.